

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou ve věci

žalobce: **D. A. T.**, narozený dne X.
bytem X.
zastoupený Mgr. et Mgr. Ing. P. K. C., LL.D.
doručovací adresa X.

proti

žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, P.O. Box 78, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 10. 2022 č.j. CPR-24754-3/ČJ-2022-930310-V235

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí ze dne 7. 10. 2022 č.j. CPR-24754-3/ČJ-2022-930310-V235 (dále jen „napadené rozhodnutí“) Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie (dále jen

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

„žalovaný“), jímž bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí ze dne 22. 6. 2022 č.j. KRPA-183813-20/ČJ-2022-000022-ZSV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) vydané Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie hl. m. Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci uloženo podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) správní vyhoštění a byla stanovena doba 1 roku, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, jejíž počátek byl stanoven od okamžiku, kdy uplyne doba stanovená k vycestování, zároveň byla stanovena doba k vycestování z území členských států Evropské unie do země státního občanství cizince nebo třetí země, kde je oprávněn pobývat nebo která ho přijme, a to do 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí; správní orgán I. stupně dále rozhodl, že podle ust. § 120a zákona o pobytu cizinců se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování podle ust. § 179 téhož zákona.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce namítal, že nebyl řádně zjištěn skutkový stav, důvod zahájení správního řízení byl zcela nekonkrétní, což odporuje zásadě legality a poukazuje na možnou účelovost jednání správního orgánu.
3. Uložení správního vyhoštění považoval za velmi tvrdé, poukazoval na možnost uložit povinnost opustit území dle § 50a odst. 1 písm. b) a c) zákona o pobytu cizinců, namítal nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života.
4. Na základě výše uvedeného žalobce navrhl napadené i prvostupňové rozhodnutí zrušit a vrátit věc žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný ve svém vyjádření odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a spisový materiál, ve svém postupu neshledal pochybení a navrhl zamítnutí žaloby.

IV. Obsah správního spisu

6. Ze správního spisu soud zjistil, že dne 1. 6. 2022 byl při kontrole prováděné hlídkou Policie ČR ztotožněn žalobce, bylo zjištěno, že jeho dlouhodobý pobyt na území ČR byl ukončen dne 31. 8. 2020 a od té doby se na území ČR zdržuje neoprávněně.
7. Dne 2. 6. 2022 bylo se žalobcem zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců, žalobce dne 2. 6. 2022 při svém výslechu uvedl, že svůj cestovní doklad má na ubytovně, do ČR přicestoval v roce 2017 za účelem studia, měl k povolení k pobytu platné do 31. 8. 2020, od jeho příjezdu je v ČR nepřetržitě, o prodloužení pobytu nežádal, protože neměl peníze, studium ukončil v roce 2019, v současné době již nestuduje, v ČR zůstal, protože zde chtěl zůstat a pracovat, nevěděl, že potřebuje povolení k pobytu, domníval se, že mu stačí platný cestovní doklad. Nyní bydlí na ubytovně, svou adresu nikomu nehlásil, je

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

zaměstnán jako brigádník v hypermarketu. Jinak v ČR nemá žádné příbuzné, ani jiné vazby, nemá sjednané zdravotní pojištění, žalobce má finanční prostředky na pobyt a vycestování. Je svobodný a bezdětný, jeho rodiče, sestra a celá rodina žijí ve Vietnamu, žalobce se tam může vrátit, není žádná překážka, ani důvod, proč by nemohl z ČR vycestovat, nic mu ve Vietnamu nehrozí, žalobce se tam ale vrátit nechce, v případě správního vyhoštění vycestuje dobrovolně.

8. Dne 2. 6. 2022 bylo vydáno závazné stanovisko k možnosti vycestování žalobce, ev. č. ZS54163, kde bylo shledáno, že vycestování žalobce do Vietnamu je možné, nebyly shledány důvody dle § 179 zákona o pobytu cizinců, které by znemožňovaly vycestování.
9. V prvostupňovém rozhodnutí ze dne 2. 6. 2022 správní orgán I. stupně poukázal na ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4, § 119a odst. 2, § 174a, § 179, § 118 odst. 1, 3 zákona o pobytu cizinců, shrnul předchozí průběh řízení a tvrzení uvedená žalobcem. Shledal, že žalobce od 1. 9. 2020 do 1. 6. 2022 pobýval na území České republiky bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn, jeho poslední oprávněný pobyt na území skončil dne 31. 8. 2020, od té doby zde pobývá nepřetržitě, neprobíhá žádné řízení, které by žalobce opravňovalo k pobytu na území ČR. Vyšel též ze závazného stanoviska k vycestování. Zabýval se možným zásahem do soukromého a rodinného života žalobce, v této souvislosti přihlédl k tomu, že je svobodný a bezdětný, celá rodina žalobce žije ve Vietnamu, na území ČR žalobce nemá žádné vazby, a to ani osobní, ani majetkové, jeho zdravotní stav je dobrý, v zemi původu žalobce prožil většinu života a nic mu tam nehrozí, má tam větší materiální zázemí než v ČR, účelem jeho cesty v roce 2017 bylo studium, od roku 2019 ale již nestuduje, pracuje brigádně bez povolení k zaměstnání, správní orgán zvážil též veřejný zájem na vyhoštění žalobce odpovídající závažnosti jeho neoprávněného jednání, a na základě toho shledal, že se o nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce nejedná. Správní orgán se zabýval též kritérii dle § 174a zákona o pobytu cizinců, nepřiměřenost však neshledal, přihlédl též k tomu, že neoprávněný pobyt žalobce byl odhalen činností policie, nikoli snahou žalobce jeho neoprávněný pobyt řešit. Dobu jednoho roku, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU, stanovil zejména s ohledem na délku a závažnost jednání žalobce, který na území ČR neoprávněně pobýval od 1. 9. 2020 do 1. 6. 2022.
10. Žalobce podal dne 26. 6. 2022 proti prvostupňovému rozhodnutí prostřednictvím svého zástupce blanketní odvolání, které ani na výzvu nedoplnil.
11. Žalovaný napadeným rozhodnutím ze dne 7. 10. 2022 odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Shledal, že žalobcův nelegální pobyt v období od 1. 9. 2020 do 1. 6. 2022 byl náležitě zjištěn a podložen, konstatoval, že u žalobce byl navíc nalezen průkaz povolení k pobytu vystavený na jeho jméno, kde bylo viditelně pozměněno datum jeho platnosti a změněno též pohlaví dané osoby, platnost tohoto povolení skončila dne 31. 8. 2020, žalobce svůj nelegální pobyt ani nepopíral, naopak vypověděl, že po ukončení platnosti povolení o jeho prodloužení nežádal. Poukázal na to, že nebyly shledány důvody znemožňující vycestování. Zabýval se délkou správního vyhoštění, která byla uložena v nižší polovině možné míry zákonného rozpětí, přičemž v daném případě činí zákonná sazba až pět let, k tomu připomněl, že ačkoli žalobce

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

následně se správním orgánem spolupracoval, k ukončení jeho protiprávního jednání nedošlo jeho přičiněním, přičemž byl u něj nalezen viditelně pozměněný průkaz povolení k pobytu, nepřiměřenost v tomto případě neshledal, uložení mírnějšího opatření nebylo namístě. Neshledal ani nepřiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života žalobce.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

12. Městský soud v Praze o věci samé rozhodl bez jednání dle ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), jelikož žalobce i žalovaný souhlasili s projednáním věci bez jednání.
13. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
14. V posuzovaném případě bylo ve správním řízení náležitě zjištěno, že žalobce v období od 1. 9. 2020 do 1. 6. 2022 pobýval v České republice bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn, jeho oprávněný pobyt v ČR skončil dne 31. 8. 2020, kdy byla ukončena platnost jeho povolení k pobytu, o jeho prodloužení žalobce nežádal a dle provedených lustrací nebylo vedeno žádné řízení, které by žalobce opravňovalo k pobytu na území ČR. Žalobní námitka ohledně nedostatečně zjištěného skutkového stavu je pouze obecná, žalobce neuvedl, v čem konkrétně žalovaný pochybil a jakou skutečnost nezjistil, na základě podkladů ve správním spise přitom o délce a povaze protiprávního jednání žalobce pochyby nevznikají. Daná námitka je tak nedůvodná.
15. Z hlediska posouzení přiměřenosti soud shledal, že oba správní orgány se ve správním řízení podrobně a přezkoumatelně zabývaly též otázkou přiměřenosti dopadu přijatého opatření do soukromého a rodinného života žalobce, přitom vyšly zejména z věcných údajů specifikovaných žalobcem při jeho výsledku, které se týkaly okolností jeho pobytu v České republice, jeho osobních, ekonomických, kulturních a dalších vazeb (které v České republice žalobce nenavázal), jeho zázemí a vazeb ve Vietnamu, kde žije celá jeho rodina, jeho zdravotního stavu a možných překážek vycestování. Všechny tyto skutečnosti správní orgány vzaly v potaz a v jejich světle hodnotily přiměřenost dopadu do soukromého a rodinného života žalobce. Správní orgány tak zejména zvážily, že v České republice si žalobce v podstatě žádné vazby nevytvořil, nijak výrazně se zde neintegroval, přicestoval výlučně za účelem studia v roce 2017, od roku 2019 však již nestuduje, v ČR nelegálně pracuje, ve Vietnamu má rodinu, ke které se v případě svého vyhoštění může vrátit, nesdělil žádnou konkrétní překážku, jež by mu ve vycestování bránila. Soud se tak ztotožňuje se žalovaným, že přijaté opatření nepředstavuje nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce, který má ve Vietnamu zázemí, naopak v ČR nebyly vazby žalobce shledány, ani případný ekonomický dopad návratu žalobce do země původu nelze v této souvislosti hodnotit jako nepřiměřený. K tomu soud pouze doplňuje, že žalobce je v produktivním věku, v dobrém zdravotním stavu, neuvedl žádné překážky, které by mu v případě jeho návratu bránily ve výdělečné činnosti ve Vietnamu. K této námitce žalobce přitom ani

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

v žalobě neuvedl, jaké konkrétní skutečnosti dle jeho názoru způsobují, že přijaté opatření představuje nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života. Soud k tomu poukazuje též na judikaturu Nejvyššího správního soudu týkající se přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života vyhošťovaného cizince, zejména na rozsudek ze dne 22. 7. 2016, č. j. 5 Azs 39/2015 – 32 vycházející z judikatury Evropského soudu pro lidská práva, když napadené rozhodnutí není s touto judikaturou v rozporu. Danou námitku tak nelze považovat za důvodnou.

16. Dle konstantní judikatury správních soudů jsou-li naplněny podmínky ust. § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, je správní orgán povinen správní vyhoštění uložit, v tomto směru jeho postup nezávisí na správním uvážení. V posuzovaném případě není pochyb o tom, že žalobce se vytykaného jednání dopustil, ve výše specifikované době pobýval na území ČR nelegálně, uvedené skutečnosti byly jednoznačně prokázány, správní orgány postupovaly v souladu se zákonem, pokud rozhodly o správním vyhoštění žalobce spolu se stanovením doby k vycestování na základě ust. § 118 odst. 1 a 3 zákona o pobytu cizinců. Zároveň nebyl dán důvod pro postup dle ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, a tedy ani pro postup dle ust. § 50a téhož zákona, když žalobce netvrdil žádné okolnosti, které by mohly indikovat nepřiměřený zásah do jeho soukromého nebo rodinného života, ani takové okolnosti nebyly správními orgány zjištěny. Nelze tak souhlasit s námitkou, že žalovaný mohl žalobci uložit pouze povinnost opustit území.
17. K hodnocení přiměřenosti délky doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup, je třeba konstatovat, že je na uvážení správního orgánu, jak dlouhou dobu, s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu, pro správní vyhoštění v rámci zákonného rozpětí stanoví. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 12. 2016, č. j. 10 Azs 181/2016-41, uvedl, že: *„Otázka stanovení doby, po kterou není umožněn cizinci vstup na území, je plně v diskreční pravomoci správního orgánu. Závisí-li rozhodnutí správního orgánu na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkouvávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení, tj. „samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem.“* Úkolem soudu tedy není nahradit správní orgán v jeho kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 A 139/2002-46).
18. Soud shledal, že správní orgány při úvaze o délce doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU, objektivně zohlednily všechny relevantní individuální okolnosti, vyšly z kritérií stanovených v ust. § 174a zákona o pobytu cizinců, zvážily též soukromé a rodinné vazby žalobce v České republice i ve Vietnamu, posoudily druh a závažnost protiprávního jednání žalobce, kterou odvozovaly od délky neoprávněného pobytu na území a dále též od skutečnosti, že neoprávněný pobyt žalobce v ČR byl zjištěn vlastní činností Policie ČR, žalobce k tomu nijak nepřispěl, rovněž byl u něj nalezen viditelně pozměněný průkaz o povolení k pobytu. Vzhledem ke všem hodnoceným okolnostem správní orgány

nepřiměřenost přijatého opatření, kdy žalobci nebyl umožněn vstup na dobu jednoho roku, neshledaly.

19. Soud má po zhodnocení výše uvedených skutečností za to, že uložení správního vyhoštění a doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce jednoho roku, je zcela adekvátní a zohledňující všechny individuální okolnosti na straně žalobce. Toto opatření nijak nevybočuje z obvyklé praxe správních orgánů, jedná se o opatření v rámci dolní poloviny možné zákonné sazby a ve srovnání s obdobnými případy se uložená délka správního vyhoštění jeví jako velmi mírná. Pro srovnání soud poukazuje např. na rozsudek ze dne 14. 3. 2018, č. j. 1 Azs 416/2017 - 29, kde Nejvyšší správní soud neshledal nepřiměřeným správní vyhoštění cizince v délce jednoho roku za neoprávněný pobyt na území České republiky v řádu několika hodin, na rozsudek ze dne 6. 3. 2019 č. j. 8 Azs 262/2018-40, kdy byla akceptována délka správního vyhoštění jeden rok za neoprávněný pobyt v délce tří týdnů a na usnesení ze dne 20. 12. 2021 č.j. 10 Azs 275/2021-31, kde nebylo shledáno nepřiměřeným správní vyhoštění cizince v délce 18 měsíců za neoprávněný pobyt v délce necelých pěti měsíců. V rozsudku ze dne 5. 5. 2020 č. j. 10 Azs 67/2020-32 Nejvyšší správní soud konstatoval: *„NSS upozorňuje, že je zcela standardní, že i „tranzitující“ cizinci jsou vyhošťováni na delší dobu, např. na dobu 1 roku, a to na území ČR neoprávněně pobývali jen několik hodin (srov. např. rozsudek ze dne 23. 10. 2019, č.j. 10 Azs 277/2019-51, bod 9). V tomto případě krajský soud zcela správně vysvětlil, že správní orgány stěžovateli uložily zákaz vstupu na území členských států EU po dobu 2 let, tedy v dolní polovině pětileté sazby (viz bod [9] shora), což je i dle NSS adekvátní ve vztahu ke skutkovým okolnostem této kauzy.“* Dále soud poukazuje např. na rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 18. 1. 2021 č.j. 19 A 46/2020-25 (neoprávněný pobyt jeden měsíc a správní vyhoštění na dvanáct měsíců) či ze dne 10. 11. 2020 č.j. 19 A 30/2020-22 (neoprávněný pobyt devět dnů a správní vyhoštění na dvanáct měsíců). V této souvislosti soud neshledal, že by přijaté opatření s ohledem na jeho délku bylo excesivní či svévolné, žalovaný z mezí správního uvážení nevybočil, námitka není důvodná
20. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
21. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 15. listopadu 2022

Mgr. Kateřina Peroutková v. r.

samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.